

เทศน์เช้า วันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ฟังธรรมะ เขาหยุด ๔ วัน เขาหยุด ๔ วันเพื่อให้ชาวพุทธเราได้มีโอกาสไปทำบุญกุศล ให้ชาวพุทธเราได้พิสูจน์เรื่องศาสนา ชาวพุทธไปพิสูจน์เรื่องศาสนา ไปวัดไปไหน ถ้าไปวัดไปวาขึ้นมา ไปวัดที่ประพฤติปฏิบัติ ถ้าจิตใจเขาเป็นธรรมเขาจะเคารพสถานที่ ความเคารพสถานที่ ตัวตนเขาจะเบาบางลง

แต่ถ้าเขาคิดว่าเขามีความสำคัญ มีความยิ่งใหญ่ สถานะที่ไหนก็แคบทั้งนั้นนะ สถานที่ไหนก็ไม่สมควรการประพฤติปฏิบัติของเขา ถ้าสถานที่ควรจะประพฤติปฏิบัติของเขา ต้องก้มหัวให้เขา สถานที่นั้นถึงจะเป็นสถานที่ปฏิบัติ แต่ถ้าคนเราถ้าไปวัดใจของตนๆ ถ้าจิตใจเขาเป็นธรรม เขาไปวัดใจของเขา สถานที่ไหนที่เป็นที่สงบสงัด

นี่วันหยุด วันเข้าพรรษา วันเข้าพรรษาเขาหยุดมาเพื่อให้เราไปชำระใจไฟ ให้เราไปฟื้นฟูหัวใจของเรา ถ้าฟื้นฟูหัวใจของเรา เราไปวัดไปวาไปวัดหัวใจของเรา ธรรมโอสถๆ สัจธรรมนั้นมันเป็นเรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา

แต่เวลาที่ฟื้นฟูศาสนาๆ คำว่า “ฟื้นฟูศาสนา” วันพระ วันโกนขึ้นมามันมีมหรสพสมโภช ใช้น้ำมันเป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธไป จะบอกว่าไม่สมควร ไม่มีเลย มันเป็นไปได้ ต้นไม้ไม่มีเปลือก ต้นไม้ตายหมด ต้นไม้มันต้องมีเปลือก มีกระพี้ มีแก่นของมัน ถ้ามีแก่นของมัน แก่นอันนั้นมันเป็นประโยชน์ เวลาเขาจะสร้างบ้านสร้างเรือนเขาจะหาแต่ไม้ที่แข็งแรง ไม้ที่มีคุณภาพของเขา เขาหาไม้อย่างนั้น ไม้ไม้อย่างนั้นไม้โดยทั่วๆ ไปเขาเอาไว้ทำฟืน เขาเอาไว้เป็นฟืน เศรษฐกิจใจ นั่นเป็นสิ่งที่ว่าคนที่ไปวัดไปวาที่เขาจะวัดใจของเขา ถ้าวัดใจของเขา ฟังธรรมๆ ฟังเพื่อเหตุนี้ไง ถ้าฟังธรรม ถ้ามันจะเอาความยิ่งใหญ่ จิตใจมันจะอ่อนนุ่มถ่อมตน จิตใจมันไม่มีความแข็งกระด้าง ถ้าจิตใจแข็งกระด้างมันมีความอหังการของมัน มันจะเอาธรรมะมาจากไหน กิเลสทั้งนั้น แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ เขาไปวัดไปวาเขาไปวัดเพื่อเหตุนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นถึงกษัตริย์นะ เวลาเป็นถึงกษัตริย์ ในแผ่นดินนั้นมันจะมีใครเหนือกษัตริย์นั้น เวลาท่านออกบวชของท่านไป ไปเป็นนักบวช มันจะมีใครมาดูแล บัญญัติก็ดูแลโดยนักบวชด้วยกัน ถ้าโดยนักบวชด้วยกัน ได้สิ่งใดมาก็สมควรปรารภนาสิ่งนั้น

แต่เวลาเอาจริงเอาจริงขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ตรัสรู้ธรรมที่ไหน ด้วยอาสวกษัตริย์ เห็นไหม ญาณหยั่งรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่เป็นความจริงมันเป็นความจริงที่นี้ไง

พระพุทธศาสนาสอนลงที่หัวใจของสัตว์โลก ถ้าหัวใจของสัตว์โลกถ้ามันมีคุณธรรมขึ้นมา สังคมนั้นจะมีความร่มเย็นเป็นสุขใจ นี้ไง เวลาศาสนาเผยแผ่ไปๆ เวลาชาวพุทธเรา พระพุทธศาสนา เพราะว่าผู้เฒ่าผู้แก่ปู่ย่าตายายของเราท่านเลือกเป็นศาสนาที่ท่านจะนับถือของท่าน เราเกิดมาเป็นลูกเป็นเต้า เราเกิดมาเห็นพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว แล้วพระพุทธศาสนา มันคืออะไร

อ้อ! เห็นพระเดินบิณฑบาต พระบิณฑบาตหน้าบ้านๆ นี่พระพุทธศาสนา ไอนี้ศาสนบุคคล ศาสนพิธี ศาสนวัตถุ ศาสนธรรม ผู้ที่ชวนขวยอยู่ๆ ผู้ที่บิณฑบาตเลี้ยงชีพนั้นเขาก็พยายามจะชวนขวยให้หาสิ่งจะความจริงในใจของเขาขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เวล่านักบวชๆ เวลาพรรณาถึงบุญกุศล ถ้าผู้ชายได้บวชแล้ว พ่อแม่ได้พึ่งชายผ้าเหลืองๆ เรามีลูกสาว เราไม่ได้บวชไม่ได้เรียนๆ เห็นไหม พระอรหันต์ของลูกๆ พ่อแม่ก็เป็นพระอรหันต์ของลูกอยู่แล้ว ถ้าลูกดูแลพ่อแม่ของตน ลูกพยายามกตัญญูกตเวทิตาในครอบครัวของตน นั่นมันก็เป็นบุญเหมือนกัน แล้วเวลาบวชมันบวชหัวใจของเราไง ถ้าบวชหัวใจของเรา นางวิสาขาเป็นพระโสดาบัน นางอุบลวรรณาเป็นพระอรหันต์

เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์มันเป็นมาที่ไหนละ ความเป็นพระอรหันต์ขึ้นมามันเป็นที่เกิดการกระทำ มันเป็นขึ้นมาในหัวใจ มันไม่ใช่เป็นเพชรบุปผาลักษณ์ภายนอก รูปลักษณ์ภายนอก เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เรามาวัดมาวาแล้วเราได้สิ่งใดไป เรามาวัดมาวา มาเพื่ออะไร

วัดก็คือวัด วัดที่กษัตริย์ ที่รัฐบาลสร้าง มันก็วิจิตรพิสดารเป็นเรื่องธรรมดา มันเป็นวัฒนธรรมของเราไป แต่ที่เขาประพฤติปฏิบัติเขาอยู่โคนไม้ เขาอยู่เรือนว่าง เขาอยู่ในถ้ำ ในที่ว่าง วัดอย่างนั้นเขาวัดใจของเขา ศาสนามันเจริญมันเจริญจากตรงนั้น เจริญตรงนั้นเพราะอะไร เพราะจิตใจของผู้ที่ทรงธรรมวินัยมันเข้มแข็งขึ้นมา ถ้ามันเข้มแข็งขึ้นมา มันมีอะไรที่จะมีคุณค่าไปกว่านั้น มันมีคุณค่าอะไรกว่าสิ่งที่มีชีวิตของคน มีชีวิตไว้ทำไม มีชีวิตไว้หรือคั่นคั่นคว่ำหา สัจจะหาความจริง

เวลาประพฤติปฏิบัติเนะ เราอยากได้ศีล ได้สมาธิ ได้ปัญญาของเรา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาธุ เป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศิกษยานั้นนะ ธรรมและวินัยจะเป็นศาสดาของเรา ซึ่งทางเข้ามาในใจของเรา ถ้าเราทำจริงๆ ขึ้นมามันจะเป็นความจริงของเราขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงของเรา เราต้องการตรงนั้น

เวลาที่สิ่งมหัศจรรย์ๆ หลวงตา หลวงปู่มันเวลาท่านประพฤติปฏิบัติไป เวลาจิตของท่านเวลามันแว้งว่างไปหมด จิตของท่านกำหนดไป ภูเขาเลากาไม่สามารถบังคับได้เลย มันทะลุไปหมดเลย มันมหัศจรรย์ขนาดนั้นนะ คนที่มหัศจรรย์ มหัศจรรย์ขนาดนั้นด้วยสติด้วยปัญญานะ ไม่ใช่มหัศจรรย์แบบปุถุชนอย่างเรา

เวลามหัศจรรย์แบบปุถุชนอย่างเรา เหมือนคนเมาเหล้า เออ! เออ! รู้เห็นไปหมดนะ คนเอาจมมันพูดได้ทั้งนั้นนะ มันเมาในอารมณ์ในตัวมัน มันไม่เป็นความจริงหรือ

แต่ถ้าคุณเป็นความจริง คุณดี เวลาหลวงตา ครูบาอาจารย์ของเราเนะ เงียบกริบเลย โอ้โฮ! จิตมันมหัศจรรย์ขนาดนี้เขียวหรือ โอ้โฮ! จิต แล้วไม่พูดกับใครนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านบรรลुธรรมขึ้นมาแล้วท่านบอกว่า เราพูดกับใครไม่ได้ เขาจะหาว่าเราบ้า คนมีสติปัญญาไปพูดกับคนปุถุชนคน เขาว่าคนคนนั้นเป็นคนบ้า

เวลามันเมาเหล้าเมายา เวลามันภวานาบ้าบอคอกแตก อู้อู้อู! คนรำลือกัน นี่มันธรรมเมา มันเมาในอารมณ์ของมัน มันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงๆ นี้พูดถึงความมหัศจรรย์ของศาสนา ความมหัศจรรย์ของศาสนาสอนให้คนคนนั้นมีสติสัมปชัญญะ ควรพูด ไม่ควรพูด แล้วพูดแล้วมันเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์

เวลาหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านบอกถ้ามีบุคคลที่ ๓ ท่านไม่พูดเลย แต่ถ้ามีอยู่กัน สองต่อสอง ท่านไม่เริ่มก่อน หลวงปู่มันก็เริ่มก่อน เพราะหลวงปู่มัน เวลาหลวงตาท่านพูดเลย หลวงปู่มันเป่ากระหม่อมเรามาๆ เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เวลาท่านมีคุณธรรมในหัวใจ ใครเป่า กระหม่อมมา

เวลาเป่ากระหม่อมมามันดักหน้าดักหลังนะ สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือมุมมองทิฏฐิในใจของ เรามัน โคนกิเลสครอบงำ แล้วมันก็มุมมอง มันรู้มันเห็น มันยอมมันเยี่ยม มันไปทั้งนั้นนะ นั่นนะ หลงทางทั้งนั้น แล้วมันมีครูบาอาจารย์องค์ไหนบ้างที่พยายามจะพลิกกลับ พลิกกลับนี่นะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแสกลับ มีปัญญาอันไหนบ้างที่มันจะ ย้อนกลับเข้าไปจับผิดตัวเอง ปัญญา มันส่งออกทั้งนั้น ความผิดของคนอื่นเห็นหมดเลย แต่ ความผิดของตัวเองไม่เห็นนะ แล้วไม่รู้จักด้วย ถ้ามันรู้จักขึ้นมามันถึงเกิดความมหัศจรรย์ แล้วพอมัน เกิดความมหัศจรรย์ขนาดนี้ แล้วเวลาสื่อสารกันใครจะรู้

เวลาสื่อสารกันเป็นวิทยาศาสตร์หมด ส่งออกหมด เทียบเคียงโดยส่งออกหมด ยืนยัน ประจำว่าวิทยาศาสตร์แก้กิเลสไม่ได้ สิ่งที่เกิดได้คือธรรม โอสถ สัจธรรมขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือทวนกระแสกลับ ธรรมในพระพุทธศาสนาคือทวนกระแสกลับเข้าไปสู่ต้นธารแห่งที่มันเกิด ฐิติจิตๆ นี่มันต้อง ทวนกลับไป แล้วมันทวนอย่างไร

โดยธรรมชาติมันไม่มีพลังงานอันใดทวนกระแสกลับ พลังงานมีแต่ส่งออก พลังงานที่ ทวนกระแสกลับไม่มี เว้นไว้แต่มหาสติ มหาปัญญา ถ้ามหาสติ มหาปัญญามันเกิดขึ้นมา แล้วไป วัดไปวาขึ้นมา ถ้ามันเจริญ มันเจริญที่นี้ไง เวลาฟื้นฟูศาสนาๆ ก็ฟื้นฟูหัวใจของพวกเรานี้แหละ ฟื้นฟูหัวใจของพวกเราให้มีหลักมีเกณฑ์ ฟื้นฟูหัวใจของเราอย่าเป็นเหยื่อ

ไฉนนี่ไม่ต้องเป็นเหยื่อ ไปหาเขาก่อนเลย นี่ไง ถึงว่าไม่เอาใจไว้ในร่างกายของเราใจ ใจ ของเรามันควรอยู่กลางหัวอกเรานี้ ใจของเราไม่ควรฝากไว้กับใครทั้งสิ้น กาลามสูตรๆ ใจ แล้ว เวลาเข้าไป อย่าเชื่อๆ เขาพูดอย่างไรมันก็เป็นสิทธิของเขา แต่เราต้องประพฤติปฏิบัติก่อน เรา ประพฤติปฏิบัติเทียบเคียงก่อน มันเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ถ้าเป็นจริงได้ขึ้นมามันถึงจะเป็น ความจริง

เวลาพระสารีบุตรไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าๆ ไม่เชื่อได้อย่างไร เวลาเป็นคหบดี ๒ คนกับพระโมคคัลลานะ ทุกข์เกือบตาย ไปอยู่กับสัตถุชัย สัตถุชัยก็สอนจนหัวป่น แต่ตัวเองมีปัญญาอยู่ๆ นี้แค่ฟังลูกศิษย์นะ ยังไม่ได้ฟังพระพุทธเจ้าเลย แค่ฟังลูกศิษย์ ฟังพระอัสสชิ แล้วได้เป็นพระโสดาบัน เวลาเป็นพระโสดาบันแล้วไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชให้ บวชให้แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้สอนให้ คนที่สอนให้ๆ นี่ไง ใครเป็นคนเป่ากระหม่อมมา ใครเป็นคนทรมาณมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ทรมาณพระสารีบุตรมาเสียเอง เวลาถึงที่สุดแล้วพระสารีบุตรบอกไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเลย

พระเจ้าสงสัย ด้วยวิทยาศาสตร์สงสัยว่าทำไมเป็นอย่างนั้น ก็ไปรายงานพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเรียกพระสารีบุตรมาเลย สารีบุตร เธอพูดอย่างนั้นหรือ

ใช่

ทำไมเธอว่าอย่างนั้นล่ะ

อ้าว! ความเชื่อแก่กิเลสไม่ได้ ความเชื่อคือความศรัทธา ศรัทธาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ทรมาณ เวลาทรมาณขึ้นมา ข้าพเจ้าใช้ปัญญาของข้าพเจ้าแทงทะลุไปหมดเลย ข้าพเจ้าใช้ปัญญาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำของข้าพเจ้าเอง แต่อาศัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่คอยชี้ทาง

นี่ไง เวลาเป็นจริงขึ้นมาก็เป็นจริงขึ้นมา ถ้าความเชื่อ ถ้าเชื่ออย่างนั้นก็เป็นทฤษฎีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เป็นผลงานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เป็นกิริยาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาสวักขยญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แก่กิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ ก็เป็นผลงานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วผลงานของเราล่ะ

นี่ไง เวลาหลวงตาท่านพูดถึงวงกรรมฐานไง ไม่มีขณะจิต ไม่มีขณะจิตคือว่าสรุปโครงการไม่ได้ แล้วขณะจิต ขณะจิตของหลวงปู่มันก็เป็นอย่างหนึ่ง ขณะจิตของหลวงตาก็อย่างหนึ่ง ขณะจิตไม่เหมือนกัน

แต่ไอ้พวกเราก็จำมาหมดเลย แล้วรวมหมดเลย รวมหมดเป็นของเราคนเดียวเลย ขณะจิต
กุฬิตารมาก คือการจำมาหมดเลย มันไม่เป็นความจริงสักอัน เป็นไปไม่ได้ เอ็งไม่ทำทักษิเลสของ
เอ็ง แล้วพอเอ็งไม่ทำทักษิเลสของเอ็ง กลัวคนอื่นเขาจะไม่เชื่อว่าเรามีคุณธรรม ไปกว้านเขามา
หมดเลย แล้วมาหลอมรวมเป็นของตัวเอง เป็นความจำทั้งนั้น

ความจริงๆ มันเป็นขึ้นในปัจจุบันนะ อย่างเช่นเราป่วยไข้ไปหาหมอ หมอบอกว่าพระ
สงบเป็นมะเร็ง พรุ่งนี้จะตายแล้ว โอ้โฮ! มันตื่นเต้นเลยนะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันป่วยไข้ คนที่ป่วยไข้คนนั้น นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันจะรู้มันจะเห็น
ในใจของตนมันต้องรู้เห็นในใจของตน เวลามรรคญาณ เวลาจิตมันสงบระงับขึ้นมาแล้วเกิด
ปัญญาขึ้นมา มันรู้คั่นในใจของตนเจอแล้ว เวลามันใช้ปัญญาของมัน มันแทงเข้ามาในหัวใจอัน
นั้นไง ถ้ามันแทงเข้ามาในหัวใจอันนั้น มันจะเป็นโรคอะไรก็แล้วแต่ จะเป็นมะเร็ง จะเป็น
ไทรอยด์ จะเป็นอะไรก็ให้มันเป็นไปเถอะ ขอให้มันเป็นเถอะ แล้วเราจะใช้มรรค เราจะให้ปัญญา
ญาณอันนั้นถอดถอนมัน พิจารณามัน แยกแยะมัน ทำลายมัน พอมันทำลายขึ้นมา เป็นคนที่
ทำลายเอง มันจะทำลายโดยวิธีการใด ทำลายอย่างไรมันก็อยู่ที่อำนาจวาสนา เพราะว่าอำนาจ
วาสนาของคนมันไม่เท่ากัน แต่ขอให้มันเป็นอำนาจวาสนาของตนเถิด ทำขึ้นมา ขอให้เป็นอย่างเรา
เถิด เวลากินอาหาร ขอให้เราได้กินเองเถิด เวลาเรดื่มน้ำ ขอให้เรดื่มน้ำเถิด มันจะมีความสดชื่น
สิ่งใดก็ให้มันเกิดขึ้นมาจากเรานี้เถิด ถ้าเกิดขึ้นมาจากเราเถิด มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง เป็นสันตสิทธินิโง
พระสารีบุตรเป็นขึ้นมาอย่างนี้ไง พระสารีบุตรถึงไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย

เพราะพระสารีบุตรมีวิชา มีกิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจ แล้วเวลาองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทาง แล้วพระสารีบุตรเป็นคนแทงตลอด แล้วเชื่อใคร นี่ถ้า
เป็นความจริงๆ อย่างนั้น ไม่เชื่อใคร แต่เคารพบูชามาก เพราะพระสารีบุตรเป็นพระอัครสาวก
เบื้องขวา เป็นเสนาบดีแห่งธรรม เป็นผู้เผยแผ่ธรรมช่วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้
มีความกตัญญูกตเวที แล้วเป็นผู้ที่ในหัวใจอ่อนน้อม ในหัวใจเคารพบูชามาก เคารพบูชาตรงไหน
เคารพบูชาที่ว่า ถ้าไม่มีอุบาย ไม่มีวิธีการที่ครูบาอาจารย์สอน ไม่รู้ว่าเราจะผลิตเปิดเปิงไปไหน

คนเรานะ ถ้าเวลารักษาโรคตัวมันหาย มันเห็นแก่คุณค่าของยาที่รักษาโรคตัวมันหายนะ
ถ้าไม่มีโรคที่รักษาหาย ไม่รู้ว่าเราจะเจ็บไข้ได้ป่วยไปถึงขนาดไหน ถ้าเราไม่รู้ ถ้าเราไม่รู้ เราจะ
ผลิตเปิดเปิงไปถึงไหน แต่นี่เพราะมีครูบาอาจารย์เป่ากระหม่อมมา ครูบาอาจารย์นั้นนะท่านจี

จุดสำคัญเข้ามา แล้วเราข้อนใจของเราเข้ามาพิจารณา ข้อนใจของเรามาเข้าดูของเรา มันเสียวนะ มันเสียวสันหลังเลยว่าถ้าไม่มีคนบอกมันจะไปไหน ถ้าไม่มีคนบอก

แล้วเวลาบอกขึ้นมา ถ้ามันบอกแล้วไม่เชื่อ บอกแล้วยังไขสือ พอบอกแล้วนะ เฮ้อ! ของเล็กน้อย สู้ปัญญาฉันไม่ได้ ชฎิล ๓ ฟันน้องใจ เวลาจะไปประมาณชฎิล ๓ ฟันน้อง “อ้อ! สมณะองค์นี้ เก่งเนาะ แต่สู้เราไม่ได้” เขาจะแสดงฤทธิ์ขนาดไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงฤทธิ์ ได้ดีกว่า “อ้อ! สมณะนี่เก่งเนาะ แต่สู้เราไม่ได้ สมณะนี้สุดยอด แต่สู้เราไม่ได้”

จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “เธอไม่ใช่พระอรหันต์หรอก” อย่าอวด อย่าขี้โม้ จนหักเคี้ยวมันเลย หักคิบๆ เลย จนสะเทือนใจ ขอมจำนนนะ เลยละทกฐิติของตน การถือปฏิบัติ เป็นผู้บูชาไฟ พราหมณ์ๆ นั่นนะ แล้วมาฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง เป่ากระหม่อมมาไง ตาเป็นของร้อน หูเป็นของร้อน ลิ้นเป็นของร้อน อายตนะเป็นของร้อน ร้อนเพราะอะไร ร้อนเพราะเกิดโทสัคคินา ร้อนเพราะเกิดโมหัคคินา ร้อนเพราะโทสัคคินา ร้อนเพราะความโลภ ความโกรธ ความหลง พอมันร้อนๆ มันเผาหัวใจ เพราะเขาบูชาไฟอยู่ เวลาเขาไปบูชาไฟ ความร้อนมันกระทบ มันรู้

นี่ก็เหมือนกัน ในใจเอ็ง กิเลสในใจเอ็งร้อน ในใจของเอ็งนั่นนะ อวิชชาในใจของเอ็งนั่นนะมันร้อน มันเผาเอ็งอยู่นั่นนะ แต่เอ็งไม่ได้เห็น เอ็งไปบูชาไฟอยู่ข้างนอก บูชาไฟ ฟังกสิณ ได้ฤทธิ์ได้เดช นั่นนะเอ็งไปบูชาอยู่ข้างนอก เอ็งไม่ค้นคว้าหาใจของเอ็ง ถ้าเอ็งค้นคว้าหาหัวใจของเอ็ง นี่ไง โทสัคคินา โมหัคคินาเป็นของร้อน ร้อนเพราะอะไร ร้อนเพราะมันเผาเผาในหัวใจ นี่เวลาฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป่ากระหม่อมมา พอเป่ากระหม่อมมา สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาทั้งหมด นี่ไง ถ้าเป็นจริงมันเป็นจริง นี่ขณะจิต นี่ปัญญาของชฎิล ๓ ฟันน้อง แต่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์อาทิตย์ๆ นะ พระสารีบุตร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์สอนหลานของพระสารีบุตรอยู่นะ อาศัยสอนคนอื่น ยังไปเก็บมาเป็นประโยชน์ของตน แล้วเวลาถ้ามันแทงทะลุไปแล้ว เห็นไหม

ถ้าเก็บไม่ได้ ถ้าทำไม่ได้ เก็บไม่ได้ ทำไม่ได้ มันก็หลงมกมายอยู่กับทกฐิติมานะของตน เมธาธรรมเมธา เมทาในความเห็นของตน เกิดทกฐิติมานะ ถ้ายังไม่เปิดตา ยังไม่เข้าใจ มันก็อหังการ ยอด

เยี่ยม อหังการมาก ภูแน่ ภูเก่ง ภูยอด เห็นใหม่ สมณะนี้เก่งนัก แต่ไม่เท่าเรา คนนั้นเก่ง คนนี้เก่ง แต่ไม่เท่าเรา เราเก่งที่สุด คนอื่นก็สู้เราไม่ได้ เราเก่งที่สุดเลย

แต่พอมันแทงเข้าไปเท่านั้นนะ โอ้โฮ! กัมลงนะ นี่คนที่มีคุณธรรมในหัวใจจะเคารพบูชา มาก คุณของคนใด ชาวจีนเขาถือคตินี้มาก ชื่อสัตย์ กตัญญู เวลาพ่อแม่เสีย นอนเฝ้าศพ ๓ ปี ๘ ปี แล้วแต่จะไปเฝ้า เพราะพ่อแม่ของคน เขา กตัญญูนะ เขาแสดงออกด้วยเวลาไปนอนเฝ้าศพ ไปนอนทำอะไร เขาทำของเขาเพราะความเชื่อของเขาไป

แต่ของเรานะ ของเรา ครูบาอาจารย์ของเราถ้าแทงตลอดแล้ว โอ้โฮ! มันเคารพบูชา มาก คุณ เวลาพระสารีบุตรเวลาจะนอนต้องหันหัวไปทางพระอัสสชิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ทางไหนคนเคารพบูชา ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็อยู่ในป่าในเขา ถ้าไม่มีสิ่งใดก็ตาเป็นเทียน มือเป็นรูป ดอกไม้รูปเทียนกลางหัวใจ กราบแล้วกราบเล่า กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเขาบอกว่าพวกกรรมฐานไม่เคารพไม่บูชา เอ็งรู้ได้อย่างไร เขาเคารพบูชาด้วยหัวใจนะ หัวใจนี้ลงกราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

นี่พูดถึงว่า เวลาเขาไปให้ไปวัดไปวา เขาให้ไปวัดหัวใจของตน พัฒนาหัวใจของตน นี่ ๔ วันจะกลับบ้านกันแล้ว ได้อะไรคิดในหัวใจไปบ้าง แล้วกลับไปหมด ทั้งพระไว้ไม่สงสารพระ หรือ พระเหงานะ เวลามานี้มา เวลากลับ กลับหมดเลย แล้ววัดเขาอยู่อย่างไรล่ะ พระไม่เหงาตาย หรือ นี่พูดถึงว่าเวลาวัดหัวใจของเรา

พระต้องเป็นหลักชัย พระเป็นนักรบ เขาต้องรบกับกิเลสของเขา เขาต้องรบกับกิเลสในใจของเขา ถ้าเขารบกับกิเลสในใจของเขา เขาจะอยู่ในที่สัปปายะ ในที่สงบในที่สงัด หลวงตาท่านบอกประจำ เราอยู่คนเดียวนี้ดีที่สุด อยากอยู่คนเดียวๆ การอยู่คนเดียวคืออยู่กับธรรมในใจนั้น ธรรมในใจนั้นถ้ามีสติสัมปชัญญะ ธรรมในใจนั้นจะอยู่กับธรรมในใจนั้น มีความสุขมาก ความสุขที่ไม่ต้องไปแบกรับภาระสิ่งใดภายนอก นั่นคือวิมุตติสุข เอวัง